

Marijampolės baptistų bažnyčios pastorius Pranas Bielevičius: Dažnai galvojame, kad Dievas yra griežtas ir teisingas. Tai tiesa, bet Jis visada laukia žmonių, kurie ateitų pas Jį su atgaila. Kas yra atgaila? Tai nėra tiesiog gailėjimasis. Atgaila – kai žmogus prisiima visą atsakomybę už tai, ką jis yra padaręs, neatsižvelgiant į jokias aplinkybes.

Mums, kaip tikintiesiems, svarbu suvokti, kad Dievas nori atskleisti, koks Jis yra geras ir maloningas. Bet tai galime patirti tik tuomet, jei be jokių išlygų prisipažįstame Jam esą kalti. Kai Dievas kalba apie atgailą, tai kalba apie atsigręžimą į Jį, kai žmogus visiškai susitapatina su nuodėme ir prisipažįsta: „Taip. Aš esu kaltas. Man reikia Tavo apvalymo. Dieve, reikia Tavo įsikišimo į mano gyvenimą.“

Patyrinėsime 107 psalmę.

Labai gaila, kad apie save esame geros nuomonės, nors turime suprasti, jog be Dievo mes esame niekas, nors ir esame įtikėję. Jeigu nesame įtikėję, tai yra jums paskatinimas priimti tai, jog reikėjo, kad Jėzus mirtų už jūsų nuodėmes ir nusikaltimus. Nes priešingu atveju, pabaigę savo žemišką kelionę, jūs atsidursite pragare. Tai yra vieta, kur žmogus negali ateiti prie Dievo. Jie kentės visą amžinybę.

Psalmių 107,1: „*Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras, nes Jo gailestingumas amžinas*.“

Tai yra lyg pagrindinis šios psalmės šūkis. Dievas vertas pagarbos, nes Jis yra geras ir gailestingas.

Kai susipyksta du draugai, jie gali visą likusį gyvenimą nebesusitikinėti, nebeatleisti nuoskaudų vienas kitam. Neparodo jokio gailestingumo. Kai pasigaili Dievas, Jis nebeprimena mūsų nusikaltimų, nuodėmių, nepaklusnumo.

Psalmių 107,2-3: „*Taip tekartoja Viešpaties išpirktieji, kuriuos Jis išpirko iš priešo rankos, ir surinko juos iš kraštų: iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų* .“

Čia parašyta įstatymo forma, kad mes garbintume Dievą už Jo gerumą, už Jo gailestingumą. Dievo gerumas visada susijęs su tuo, kad Jis neduoda to, kas mums yra žalinga. Dievas duoda tai, kas mums yra geriausia. Kai kada žmonėms nepatinka tai, ką Dievas duoda. Jokūbo laiške skaitome: „Dėkokite Dievui, kai papuolate į įvairius išmėginimus.“ Dėl ko? Nes Dievas turi tikslus.

Psalmių 107,4-8: „*Po dykumą jie klajojo tuščiais keliais, nerasdami miesto, kur galėtų gyventi. Jie alko ir troško, jų sielos nusilpo. Varge jie Viešpaties šaukėsi, Jis iš sielvartų juos išvadavo. Jis vedė juos teisingu keliu, kad jie nueitų į gyvenamą miestą. Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams* .“

Frazės „Jie Viešpaties šaukėsi“ ir „Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą“ nuolat šioje psalmėje pasikartoja.

Kai izraelitai išėjo iš Egipto ir perėjo Raudonąją jūrą, Dievas juos keturiasdešimt metų vedžiojo dykumoje. Jie atėjo į pažadėtąją žemę, kurią Dievas vadino tekančia pienu ir medumi. Izraelitai šaukėsi Dievo. Prisimenate – Dievas davė jiems daug nuostabių dalykų. Juos maitino, girdė vandeniu. Jų rūbai per keturiasdešimt metų nesuplyšo, batai nesusidėvėjo. Tai yra iš fantastikos srities. Kai mes nusiperkame batus, jie po trejų metų susidėvi.

8 eil. rašoma apie stebuklus. Kas yra stebuklas? Tai, kas yra neįtikėtina arba tai, kas žmogui atrodo neįmanoma.

Dievas yra vertas gyriaus.

6 eil. sako, kad Dievo šaukiasi išpirktieji ir Jis padeda jiems. Kai mums būna blogai, turime problemų ir mes Dievo šaukiamės. Dievas ateina į pagalbą, paguodžia.

Psalmių 107,9-15: „*Jis pagirdė trokštančią sielą, išalkusią sielą pripildė gėrybių. Kurie sėdėjo tamsoje ir mirties šešėlyje, geležimi ir skurdu sukaustyti, – nes buvo sukilę prieš Dievo žodžius ir paniekinę Aukščiausiojo patarimą, todėl Jis pažemino vargu jų širdis, – krito, ir niekas jiems nepadėjo. Varge jie šaukėsi Viešpaties, Jis iš sielvartų juos išgelbėjo. Jis išvedė juos iš tamsos ir mirties šešėlio ir sutraukė jų pančius. Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams* .“

Kita žmonių kategorija yra tie, kurie maištavo prieš Dievą, sukilo prieš Dievą. Kokios pasekmės, kai žmogus yra išpirktas, bet jis maištauja prieš Dievą? Jis sėdi tamsoje ir mirties šešėlyje. Čia nekalbama apie tai, kad žmogus gali prarasti išgelbėjimą, bet gali būti arti mirties. Žmogus be Dievo vaikščioja tamsoje. Tik būdamas su Dievu jis pamato šviesą. Kai maištaujame prieš Dievą, nors ir esame tikintys, mūsų gyvenime atsiranda daug problemų, vargų. Tada, kai niekas nebepadeda, mes šaukiamės Dievo ir Jis mums padeda. Net jei situacija būna pati beviltiškiausia. Dažnai tikintieji sako: „Aš jau netinkamas Dievui, nes vienoj srity nusidėjau, kitoj taip pat nusidėjau.“ O Dievas sako: „Nenusimink. Šaukis manęs ir ateisiu tau į pagalbą. Aš pasiruošęs padėti. Tada pamatysi mano gerumą ir galėsi už tai mane garbinti.“

Mes įsivaizduojame, kad garbinti Dievą reiškia, jog kalbame gražius žodžius. Bet čia kalbama apie širdies nuostatą. Kada mes labiausiai esame dėkingi kitiems? Kai jie mums padeda, kai to reikia. Psalmių 107,16: „*Jis sudaužė varinius vartus ir geležinius skląsčius sulaužė*.“

Toliau kalba apie kitą kategoriją žmonių – kvailius. Psalmių 107,17-21 „*Kvailiai dėl savo nedorybių ir dėl savo kalčių kenčia. Jiems nebemielas joks valgis, jie priartėjo prie mirties vartų. Varge jie šaukiasi Viešpaties, Jis iš sielvartų juos išgelbsti. Jis siuntė savo žodį ir išgydė juos, iš pražūties juos išlaisvino. Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams* .“

Dažnai tikintieji elgiasi kaip kvailiai, nenorėdami klausyti Dievo. Kvailas yra tas žmogus, kuris nenori keisti savo gyvenimo. Kai gyvename su savo ydomis, nuodėmėmis ir mums atrodo, kad nereikia nieko keisti, bet Dievas įvardina tokį žmogų kvailiu. Dievas randa būdą kaip susitvarkyti su vienos ar kitos kategorijos žmonėmis, kad jie pagaliau suprastų, kad reikia keisti gyvenimo būdą, kad jie susitvarkytų su savo nuodėmėmis, kurios veda į sunkumus ir vargą. Dažnai sakome: „Šis žmogus yra beviltiškoje situacijoje.“ Bet Dievas sako, kad išeitis yra net ir iš beviltiškų situacijų. Dievas gali siųsti savo Žodį, kuris išlaisvins iš kvailysčių ir vargo. Šiandien daugelis žmonių elgiasi kvailai, nes kažkas pasakė, kad tai yra išmintinga. Vieni labai nori praturtėti ir griebiasi neteisėtų būdų. Tai nuveda juos į kalėjimą, kiti praranda visą savo turtą, kiti lošia kortomis ir praranda šeimos lėšas.

Jeigu neklausome Dievo ir mylime nuodėmes labiau nei Jį, mes elgiamės kaip kvailiai. Dievas pasiruošęs išgirsti mūsų šauksmą, maldavimus.

Psalmių 107,22: „*Teaukoja Jam padėkos aukas ir džiūgaudami teskelbia Jo darbus*.“Savo lūpomis turime Dievui dėkoti už nuostabius Jo darbus.

Psalmių 107,23-32: „*Kas laivais plaukia į jūrą, vandenų platybėje prekiauja, tie mato Viešpaties darbus ir Jo stebuklus gelmėse. Jam įsakius, audros pakyla, šiaušiasi bangos. Ligi debesų jie pakyla, į gelmes vėl sminga, širdis jų tirpsta nelaimėje. Jie svirduliuoja ir klydinėja kaip girti, jų jėgos baigia išsekti. Varge jie Viešpaties šaukiasi, Jis iš sielvartų juos išvaduoja. Jis nutildo audrą, nuramina bangas. Tada jie džiaugiasi nurimusia jūra. Jis nuveda juos į geidžiamą uostą. Tegiria jie Viešpatį už Jo gerumą, už Jo stebuklus žmonių vaikams. Jie teaukština Jį tautos susirinkime, tegiria Jį vyresniųjų taryboje* .“

Šis pavyzdys tinka jūreiviams, bet ar žmogaus gyvenimas nėra panašus į jūrą? Būna periodų, kai žmogus viską turi, yra viršūnėje, o po kurio laiko praranda. Pagalvokite apie karo metą. Žmonės prarasdavo viską, tik išsaugodavo gyvybę. Tai yra brangiausia, ką mes turime. Dažnai žmonės pakliūna į gyvenimo audras. Dievas drąsina, ragina: „Šaukis manęs. Aš tau duosiu ramybę. Atvesiu į uostą.“ Dievas yra mūsų priebėgos uostas. Kai mes esame įsiaudrinę, nebegalime blaiviai mąstyti. Atsisukime į Dievą. Jis pasiruošęs mums padėti. Tokios pagalbos mums niekas negali suteikti.

Šiandien daug žmonių turi problemų tik todėl, kad jie, neatsisukdami į Dievą, nemato savo tikrosios padėties.

Psalmių 107,33-42: „*Upes Jis dykuma paverčia, vandens šaltinius – sausa žeme, derlingą žemę paverčia druskynais dėl nedorybių žmonių, kurie joje gyvena. Jis dykumą ežeru paverčia ir sausą žemę – vandens šaltiniais. Jis alkanuosius apgyvendina ten, kad jie įkurtų gyvenamą miestą. Jie apsėja laukus, pasodina vynuogynus, kurie atneša derlių. Jis palaimina juos, ir jų labai padaugėja, jų galvijams neleidžia mažėti. Kai jų sumažėja ir jie pažeminami priespauda, nelaimėmis ir širdgėla, Jis paniekina kunigaikščius ir klaidina juos dykumoje be kelio, bet Jis pakelia vargšą iš nelaimės, padaro gausią kaip bandą jo giminę. Teisieji tai matys ir džiaugsis, o nedorybė užčiaups savo burną* .“

Teisusis matys, kad Dievas duoda atlygį.

Mums sunku suprasti kaip derlinga žemė paverčiama druskinga žeme. Buvo laikai, kada užkariautojai ne miestus pirmiausia išgriaudavo, bet visą dirbamą žemę apiberdavo druska, kad joje niekas neaugtų. Tie miestai, gyvenvietės patys išnykdavo, žmonės persikeldavo kitur.

Išvada: Psalmių 107,43: „*Išmintingasis tai pamatys ir supras Viešpaties malonę*.“

Išmintingas žmogus supras, kad Dievas visada yra pasiruošęs išgirsti žmogų. Tai turėtų paskatinti mus melstis už šalia esančius žmones, už brolius ir seseris Kristuje, kurie pasirinko nuodėmę, kad Dievas vestų juos į atgailą.

Kristus mus pašaukė ne tam, kad būtume teisėjai, bet, kad būtume Jo malonės skelbėjai. Dievas, kaip tėvas, kuris laukia grįžtančio paklydusio sūnaus. Tėvas nuolat žiūri į kelią. Gal sūnus jau pavargo ir grįžta namo. Ir mes, kaip tikintieji, neturėtume galvoti apie tuos, kurie nusideda, kaip apie raupsuotuosius, už kuriuos nereikėtų melstis, būti šalia jų. Nesukietinkime savo širdžių. Juk Dievas mumyse nori įpavidalinti savo Sūnaus charakterį. Dievas duoda savo malonę. Malonė yra Jo dovana. Būkite išmintingi.

2013-08-25, Marijampolė